

Rolnummer 5857
Arrest nr. 89/2015 van 11 juni 2015

A R R E S T

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 11 van de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn », ingesteld door de vzw « Coördination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Etrangers » en anderen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters J. Spreutels en A. Alen, en de rechters L. Lavrysen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman, E. Derycke en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter J. Spreutels,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 21 februari 2014 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 24 februari 2014, is beroep tot vernietiging ingesteld van artikel 11 van de wet van 8 mei 2013 «tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn» (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 22 augustus 2013) door de vzw «Coordination et Initiatives pour et avec les Réfugiés et Etrangers», de vzw «Association pour le droit des Etrangers» en de vzw «Vluchtelingenwerk Vlaanderen», bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. M. Kaiser en Mr. P.-F. Henrard, advocaten bij de balie te Brussel.

De Ministerraad, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. S. Cornelis, Mr. J. Matray en Mr. D. Matray, advocaten bij de balie te Luik, heeft een memorie ingediend, de verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de Ministerraad heeft ook een memorie van wederantwoord ingediend.

Bij beschikking van 3 maart 2015 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en L. Lavrysen te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 25 maart 2015 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 25 maart 2015 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *In rechte*

- A -

Ten aanzien van het eerste middel

A.1.1. In het eerste middel doen de verzoekende partijen gelden dat artikel 11 van de wet van 8 mei 2013 «tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn» de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, schendt.

A.1.2.1.1. In het eerste onderdeel zetten de verzoekende partijen uiteen dat de inachtneming van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens enkel nog geschiedt op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het ogenblik van de afgifte ervan. Zulks zou de inachtneming van de door de in het middel bedoelde bepalingen gewaarborgde grondrechten onmogelijk of op zijn minst « aanzienlijk moeilijker » maken. Volgens de verzoekende partijen wordt bij de bestreden bepaling geen enkele beoordelingsbevoegdheid meer gelaten aan de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van de afgifte of van de verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat zulks een uitzondering op artikel 7, § 1, vormt dat in beginsel een beoordelingsbevoegdheid verleent in het kader van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de wet van 15 december 1980) maakt een toetsing van de inachtneming van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten mogelijk. Niets waarborgt evenwel, zo menen de verzoekende partijen, dat een grondig onderzoek van de inachtneming van de artikelen 3 en 8 zal kunnen worden verricht op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De inachtneming van die grondrechten doet positieve verplichtingen ontstaan, die het bestaan van een bij de wet gewaarborgd en echt daadwerkelijk toetsingsmechanisme vereisen. De bestreden bepaling brengt een aanzienlijke achteruitgang vanuit het oogpunt van het gewaarborgde beschermingsniveau met zich mee.

A.1.2.1.2. De verzoekende partijen beroepen zich op de *standstill*-verplichting die onder meer in artikel 23 van de Grondwet is vastgelegd. Volgens hen is het niet verantwoord die *standstill*-verplichting te beperken tot de economische, sociale en culturele rechten en de burgerlijke en politieke rechten in elk geval uit te sluiten wanneer die burgerlijke en politieke rechten positieve verplichtingen ten aanzien van de overheid doen ontstaan. De artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens brengen evenwel positieve verplichtingen ten aanzien van de staatsoverheden met zich mee. Volgens de rechtspraak van het Hof dienen, om tot een schending van de *standstill*-verplichting te besluiten, het bestaan van een achteruitgang ten aanzien van een grondrecht, het significante of aanzienlijke karakter van de achteruitgang of van de teruggang, en de ontstentenis van redenen in verband met het algemeen belang die de vermindering van het beschermingsniveau kunnen verantwoorden, te worden vastgesteld.

De verzoekende partijen zijn van mening dat de *standstill*-verplichting te dezen is geschonden omdat aan de asielaanvragers en aanvragers van subsidiaire bescherming voortaan elke bescherming ten aanzien van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt ontzegd en omdat er geen reden in verband met het algemeen belang bestaat die de aanzienlijke vermindering van het geboden beschermingsniveau kan verantwoorden.

A.1.2.2. In het tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat het niet toetsen van de inachtneming van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat het schorsings- of annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens is.

Zij zijn van mening dat zij uit het arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 kunnen afleiden dat de beroepen die voor asielzoekers openstaan tegen een bevel om het grondgebied te verlaten, geen daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van de voormelde bepaling zijn. De schending van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt erger gemaakt door het aannemen van de bestreden bepaling aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij zich uitspreekt, niet de mogelijkheid heeft andere elementen in overweging te nemen dan die waarvan de overheid op het ogenblik van het aannemen van het bevel om het grondgebied te verlaten kennis had. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de regelmatigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten ten opzichte van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens dus niet beoordelen aangezien de minister of zijn gemachtigde niet langer ertoe is gehouden zelf tot een dergelijke toetsing op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan. Volgens de verzoekende partijen dient, indien artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet is geschonden, te worden vastgesteld dat de bestreden bepaling een aanzienlijke achteruitgang van het gewaarborgde beschermingsniveau doet ontstaan, zodat tot een schending van de *standstill*-verplichting moet worden besloten.

A.1.2.3. In het derde onderdeel van het eerste middel stellen de verzoekende partijen vast dat de minister of zijn gemachtigde ertoe is gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de asielaanvragers en aanvragers van subsidiaire bescherming die onder een van de in de bestreden bepaling bedoelde situaties vallen, terwijl daarin niet wordt voorzien voor de andere categorieën van vreemdelingen. Er bestaat echter geen redelijke verantwoording voor dat verschil in behandeling. Vroeger werd het aan een asielaanvrager of aan een aanvrager van subsidiaire bescherming afgegeven bevel om het grondgebied te verlaten genomen met toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980. Voortaan is de wettelijke basis artikel 52/3 en is de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven in alle in artikel 7 bedoelde gevallen. Hij beschikt daarvoor niet langer over enige beoordelingsmarge. De andere categorieën van vreemdelingen blijven onderworpen aan artikel 7 van de wet van 15 december 1980, zodat er een onverantwoord verschil in behandeling bestaat tussen, enerzijds, de asielaanvragers en aanvragers van subsidiaire bescherming en, anderzijds, de andere categorieën van vreemdelingen. Bovendien bestaat er volgens de verzoekende partijen een verschil in behandeling omdat de minister of zijn gemachtigde niet ertoe is gehouden de inachtneming van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te toetsen wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft op grond van artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, terwijl hij een dergelijke toetsing moet verrichten wanneer hij met toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft.

A.1.3.1. De Ministerraad voert aan dat het eerste middel gedeeltelijk onontvankelijk is. De uiteenzetting van een middel vereist immers niet alleen het vermelden van de regel waarvan de schending wordt aangevoerd, maar ook van de redenen waarom de wetsbepaling waarvan de vernietiging wordt gevorderd, die regel schendt. Te dezen zetten de verzoekende partijen niet uiteen in welk opzicht artikel 22 van de Grondwet zou zijn geschonden. Zij geven enkel aan dat de schending van die bepaling wordt aangevoerd in zoverre het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven daarin is vastgelegd, net zoals in artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

A.1.3.2.1. De Ministerraad voert in hooforde aan dat de eventuele schending van de in het middel aangevoerde bepalingen niet uit de bestreden bepaling voortvloeit.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te denken, voorziet de bestreden bepaling niet erin dat de toetsing van de inachtneming van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens voortaan enkel op het ogenblik van de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten en niet langer op het ogenblik van de afgifte ervan zal worden verricht. De verzoekende partijen proberen aan de bestreden bepaling en aan de parlementaire voorbereiding een draagwijdte te geven die zij niet hebben. In de parlementaire voorbereiding wordt enkel in herinnering gebracht dat « het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19). De schending van de bepalingen die in het kader van het eerste middel zijn aangevoerd, gesteld dat zij is aangetoond, vloeit niet voort uit de bestreden bepaling.

Vóór het aannemen van de wet van 8 mei 2013 beschikte de minister of zijn gemachtigde over geen enkele beoordelingsbevoegdheid met het oog op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980, waarbij die bepaling, volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, een politimaatregel is.

Het staat immers vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten, wanneer het op de loutere vaststelling berust van de onregelmatige verblijfssituatie waarin een vreemdeling zich bevindt, geen enkele beoordelingsbevoegdheid ten aanzien van de administratie laat wat betreft het beginsel zelf van de afgifte ervan, en zulks ongeacht de wettelijke basis met toepassing waarvan het wordt uitgevaardigd.

De verzoekende partijen voeren aan dat de minister of zijn gemachtigde, vóór het aannemen van de bestreden bepaling, ertoe was gehouden vast te stellen dat de vreemdeling zich in een van de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen bevond, maar niet was gebonden wat betreft de gevolgen die daaruit moesten worden getrokken vanuit het oogpunt van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van de aangevoerde bepalingen, gesteld dat zij is aangetoond, zou, zo besluit de Ministerraad op dat punt, voortvloeien uit artikel 1, 4°, van de wet van 15 december 1980, waarin illegaal verblijf wordt gedefinieerd als « de aanwezigheid op het grondgebied, van een vreemdeling die niet of niet langer voldoet aan

de voorwaarden voor de toegang tot of het verblijf op het grondgebied » of uit artikel 7 van de wet van 15 december 1980 en niet uit de bestreden bepaling.

A.1.3.2.2. In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat het eerste onderdeel op een verkeerd postulaat berust : het onderzoek van de eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt verricht op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zelfs wanneer dat wordt afgegeven met toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980, en niet op het ogenblik van de afgifte ervan.

Het is op het ogenblik dat de minister of zijn gemachtigde een daadwerkelijke verwijdering van de vreemdeling overweegt, dat de kwestie van de eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens rijst.

De verzoekende partijen voeren aan dat artikel 7 erin voorziet dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten facultatief is buiten de gevallen die in die bepaling op beperkende wijze zijn opgesomd. In de gevallen die net in artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, worden beoogd, is de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten evenwel verplicht. Aldus valt een asielzoeker aan wie een negatieve beslissing overeenkomstig artikel 52/3 werd betekend en die niet op een andere grond is gemachtigd op het grondgebied te verblijven, noodzakelijkerwijs onder een van de in artikel 7, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde gevallen en dient hem bijgevolg een bevel om het grondgebied te verlaten te worden afgegeven.

Daarentegen wordt bij artikel 74/13, sedert de wijziging van de wet van 15 december 1980 bij de wet van 19 januari 2012, de verplichting opgelegd om rekening te houden « met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land » op het ogenblik van de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. De rechtspraak van de Raad van State is in die zin gevestigd dat het onderzoek van de inachtneming van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens immers moet worden verricht op het ogenblik van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel.

Hetzelfde geldt met betrekking tot de beslissingen tot niet-inoverwegingneming van een asielaanvraag.

Met betrekking tot een ministerieel terugwijzingsbesluit heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eveneens geoordeeld dat het bestaan van een risico van een onmenselijke en vernederende behandeling in geval van verwijdering moet worden onderzocht op het ogenblik van de gedwongen tenuitvoerlegging van de maatregel en niet op het ogenblik van de afgifte ervan.

Die praktijk heeft overigens de instemming genoten van het Hof in zijn arrest nr. 141/2006 van 20 september 2006.

A.1.3.2.3. De Ministerraad voert vervolgens aan dat de wetgever door geen enkele *standstill*-verplichting is gebonden. Die verplichting betreft enkel de economische, sociale en culturele rechten - namelijk de rechten van de tweede generatie - waarvan de geschillen betreffende beslissingen die ter uitvoering van de wet van 15 december 1980 zijn genomen, geen deel uitmaken.

Ook al leggen de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens positieve verplichtingen ten aanzien van de Staten op, toch betekent dat niet noodzakelijk dat zij een *standstill*-verplichting inhouden.

Ten overvloede merkt de Ministerraad op dat, om zich te beroepen op een schending van een *standstill*-verplichting, een significante of aanzienlijke achteruitgang van de voor een grondrecht gewaarborgde bescherming moet kunnen worden vastgesteld. Te dezen doet de bestreden bepaling evenwel geen achteruitgang - en nog minder een significante achteruitgang - van de aan onderdanen van derde landen geboden bescherming ontstaan ten aanzien van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens wordt geboden.

A.1.3.3.1. Wat het tweede onderdeel van het eerste middel betreft, brengt de Ministerraad in herinnering dat de bestreden bepaling niet tot gevolg heeft dat de toetsing die ten aanzien van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet worden verricht, wordt beperkt op het ogenblik van de afgifte van dat bevel om het grondgebied te verlaten. In het tweede onderdeel van hun middel verlenen de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.

A.1.3.3.2. In ondergeschikte orde merkt de Ministerraad op dat de lering van het arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 te dezen niet kan worden overgenomen. Dat arrest heeft een beperkte draagwijdte aangezien daarin enkel het geval wordt beoogd van een asielaanvrager of van een aanvrager van subsidiaire bescherming die uit een veilig land afkomstig is en aan wie een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn asielaanvraag met toepassing van artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 is betekend en die enkel over de mogelijkheid beschikte om tegen die beslissing een annulatieberoep in te stellen met toepassing van artikel 39/2, § 1, derde lid. Het onderhavige beroep heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten dat volgt op een beslissing tot niet-inoverwegingneming of op een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en op de vaststelling dat de vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft.

Het onderzoek van het daadwerkelijke karakter van een beroep, zo vervolgt de Ministerraad, moet *in globo* worden verricht, rekening houdend met alle mogelijkheden die aan de vreemdeling zijn geboden en met alle beroepen die door hem kunnen worden ingesteld. Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt duidelijk dat die het bestaan van een risico van schending van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens nagaat in het kader van het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat kan worden ingesteld.

De Ministerraad brengt eveneens in herinnering dat de asielaanvrager en aanvrager van subsidiaire bescherming aan wie met toepassing van artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980 een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven en die nieuwe elementen wil doen gelden ten aanzien van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, over de mogelijkheid beschikt om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

A.1.3.3.3. Wat het derde onderdeel van het eerste middel betreft, beklemtoont de Ministerraad in hoofddorde dat de minister of zijn gemachtigde, volgens de bestreden bepaling, enkel ertoe is gehouden een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien de vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en zich in een van de in artikel 7 bedoelde gevallen bevindt. Die bepaling brengt geen verschil in behandeling teweeg.

In ondergeschikte orde moet worden opgemerkt dat dat verschil in behandeling wordt verantwoord, enerzijds, door de waarborgen geboden door de asielprocedure en de procedure van subsidiaire bescherming - met name de schorsende werking die is toegekend aan het beroep dat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming of tot weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus is gericht - en, anderzijds, door de bekommernis om de asielprocedure te optimaliseren teneinde de effectiviteit, de kwaliteit en de efficiëntie ervan te verhogen en het oneigenlijke gebruik van de asielprocedure te voorkomen.

Ten aanzien van het tweede middel

A.2.1. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en met artikel 46, lid 5, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

A.2.2. De verzoekende partijen beweren dat de wetgever, wegens het nieuwe artikel 52/3 in de wet van 15 december 1980, uitgaat van het beginsel dat een asielaanvrager of aanvrager van subsidiaire bescherming onregelmatig in het land kan verblijven tijdens het schorsend beroep dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou instellen.

A.2.3. In hoofddorde voert de Ministerraad aan dat de identieke behandeling die door de verzoekende partijen in hun tweede middel is aangeklaagd, gesteld dat zij bestaat, niet uit artikel 11 van de wet van 8 mei 2013 voortvloeit.

Vóór het aannemen van de bestreden bepaling konden de asielzoekers, zoals de andere categorieën van vreemdelingen, immers worden geacht onregelmatig in het Rijk te verblijven na een negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, ook tijdens het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde schorsend beroep.

In ondergeschikte orde voert de Ministerraad aan dat de verzoekende partijen aan de Europese en Belgische bepalingen een draagwijdte geven die zij niet hebben.

In het thans van kracht zijnde Europese recht worden de lidstaten verzocht om aan de asielaanvragers of aanvragers van subsidiaire bescherming het recht te verlenen in de lidstaat te blijven tijdens de behandeling van de aanvraag in eerste aanleg.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, oordeelt het Hof van Justitie niet dat een aanvrager van internationale bescherming, tijdens de asielprocedure, « niet onregelmatig kan verblijven » op het grondgebied van de betrokken lidstaat. Het recht om op het nationale grondgebied te blijven is geen verblijfstitel, ook al sluit dat recht elke mogelijkheid tot gedwongen verwijdering van de betrokkene uit.

Het Belgische recht, en in het bijzonder de wet van 15 december 1980, is niet alleen in overeenstemming met het thans van kracht zijnde Europese recht, maar ook met de richtlijn 2013/32/EU.

Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de artikelen 9, lid 1, en 46, lid 5, van de richtlijn 2013/32/EU, wordt het recht om tijdens de gehele asielprocedure op het Belgische grondgebied te blijven gewaarborgd door artikel 39/70 van de Belgische wet, dat bepaalt dat, « behoudens mits toestemming van betrokkene, [...] tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen [kan] worden uitgevoerd ».

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, dat op grond van het nieuwe artikel 52/3 moet worden afgegeven, niet gedwongen ten uitvoer kan worden gelegd, kan het het bij de Europese bepalingen voorgeschreven recht van de betrokken vreemdeling om op het Belgische grondgebied te blijven niet inperken.

Bovendien wordt de betrokken vreemdeling, zodra hij een beroep instelt tegen de beslissing waarbij de status waarop hij aanspraak maakt, hem wordt geweigerd, in het bezit gesteld van een bijzonder verblijfsdocument, namelijk « bijlage 35 » van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied tot de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verantwoordt.

Volgens de Ministerraad worden de bewoordingen, de economie en het doel van de richtlijnen 2005/85/EG en 2013/32/EU dus in acht genomen.

In de zin van de wet van 15 december 1980 wordt een asielaanvrager of aanvrager van subsidiaire bescherming aan wie, in eerste aanleg, de hoedanigheid waarop hij aanspraak maakte, werd geweigerd en die tegen die negatieve beslissing een beroep heeft ingesteld, noch toegelaten, noch gemachtigd tot verblijf en evenmin gemachtigd zich op het grondgebied van het Rijk te vestigen. Het feit dat hij kan worden geacht « onregelmatig in het land te verblijven », heeft geen enkel concreet gevolg voor zijn recht om tijdens het onderzoek van zijn beroep op het grondgebied te blijven, wegens artikel 39/70 van de wet.

Bijgevolg is de vermeende discriminatie waarover de verzoekende partijen klagen, zonder voorwerp.

Ten slotte brengt de Ministerraad in herinnering dat er in het Europese asielrecht, voor de aanvragers van internationale bescherming, « geen recht [bestaat] om niet te worden geacht onregelmatig in het land te verblijven », naast het recht om tijdens de behandeling van hun aanvraag op het grondgebied van de betrokken lidstaat te blijven.

Het tweede middel is niet gegrond.

- B -

Ten aanzien van de bestreden bepaling

B.1.1. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat aanleiding heeft gegeven tot de wet van 8 mei 2013 « tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn », wordt met name vermeld dat die wet ertoe strekt de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 « inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming » gedeeltelijk om te zetten.

Bovendien strekt die wet ertoe de asielprocedure te optimaliseren teneinde, enerzijds, de effectiviteit, de kwaliteit en de efficiëntie ervan te verhogen en, anderzijds, het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure te voorkomen door de rechten te vrijwaren van de personen die bescherming nodig hebben.

Wat dat tweede doel betreft, wordt in de parlementaire voorbereiding aangegeven dat de Regering alles in het werk wil stellen opdat de asielzoekers een definitieve beslissing kunnen krijgen binnen een termijn van zes maanden na het indienen van hun aanvraag. De Regering wenst aldus, enerzijds, de asielzoekers snel duidelijkheid te geven over hun status en, anderzijds, een van de factoren van de verzadiging van het opvangnetwerk weg te nemen teneinde de kwaliteit van die opvang te verbeteren (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001, pp. 3 en volgende).

De bevoegde staatssecretaris heeft eveneens beklemtoond de administratieve lasten te willen verminderen. Zij heeft met nadruk gewezen op het feit dat, om de toename van het aantal voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroepsprocedures te voorkomen, het beginsel van « één bevel [om het grondgebied te verlaten] voor één procedure » moest worden toegepast : « in de nieuwe regeling [geldt] het principe van één

bevel om het grondgebied te verlaten na een negatieve beslissing van het CGVS, met een verlenging van dat bevel na bevestiging van de beslissing door de RvV » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/004, pp. 4 en 6).

B.1.2. Artikel 11 van de wet van 8 mei 2013 wijzigt artikel 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en luidt als volgt :

« In artikel 52/3 van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 15 december 2006 en gewijzigd bij de wet van 19 januari 2012, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° paragraaf 1 wordt vervangen door wat volgt :

‘ § 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in [artikel] 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet. ’

2° in § 2 wordt de eerste zin vervangen door wat volgt :

‘ In de in artikel 74/6, § 1*bis*, bedoelde gevallen moet de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. ’ ».

B.1.3. Artikel 52/3 is bij een wet van 15 september 2006 in de wet van 15 december 1980 ingevoegd. Oorspronkelijk luidde die bepaling :

« § 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.

§ 2. In de in artikel 74/6, § 1bis, bedoelde gevallen beslist de minister of zijn gemachtigde onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. In het in artikel 50ter bedoelde geval beslist de minister of zijn gemachtigde eveneens onmiddellijk bij het indienen van de asielaanvraag dat de vreemdeling niet toegelaten wordt tot het grondgebied en dat hij wordt teruggedreven.

Deze beslissingen worden betekend op de plaats waar de vreemdeling wordt vastgehouden ».

Die bepaling is later gewijzigd bij artikel 11 van de wet van 19 januari 2012 om de tekst aan te passen aan de toevoeging van een 12° in artikel 7, § 1. Artikel 52/3, § 1, werd aangevuld met de volgende zinnen :

« Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2 ».

In de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 werd met name gepreciseerd dat een « beslissing tot verwijdering wordt genomen jegens elke onderdaan van een derde land die illegaal op het grondgebied verblijft » en dat de vrijwillige terugkeer van de vreemdeling moest worden bevorderd (*Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, DOC 53-1825/001, pp. 4 en volgende).

B.2. De wijziging van artikel 52/3 bij de wet van 8 mei 2013 werd als volgt verantwoord :

« In artikel 52/3, § 1, wordt expliciet de verplichting opgenomen voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de onregelmatig in het Rijk verblijvende vreemdeling na niet inoverwegingname van de asielaanvraag of na weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus of tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen of de Staatlozen.

De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan : de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de minister of zijn gemachtigde vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten afleveren gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in de punten 1° tot 12° van artikel 7, eerste lid.

Dit artikel vormt een uitzondering op artikel 7, eerste lid, dat in principe wel een appreciatiemogelijkheid voorziet voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Enkel in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van artikel 7, eerste lid, heeft de minister of zijn gemachtigde sinds de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een gebonden bevoegdheid.

Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastrati van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).

Tijdens het opschortend beroep in volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zal een nieuw voorlopig verblijfsdocument afgeleverd worden, dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten opschort. De termijn van dit document zal gelinkt zijn aan de duur van de procedure voor de RvV. Hierdoor zal de asielzoeker die in beroep gaat bij de RvV een duidelijker verblijfsdocument krijgen. Bovendien worden de administratieve lasten voor de lokale besturen beperkt in vergelijking met de huidige praktijk, waarbij een maandelijks hernieuwbaar document moet worden afgeleverd.

Eén bevel om het grondgebied te verlaten wordt onverwijld afgegeven, eenmaal de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen negatief heeft beslist over de asielaanvraag.

Na het negatief arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen dat de asielprocedure afsluit zal het reeds eerder, na de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten verlengd worden door de minister of zijn gemachtigde.

De termijn van deze verlenging en eventuele daaropvolgende verlenging zullen bepaald worden afhankelijk van de medewerking van de betrokkene aan het terugkeertraject, zoals gedefinieerd in art. 6/1 van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (hierna ‘ opvangwet ’).

De termijn van deze verlenging zal 10 dagen bedragen, twee maal verlengbaar met 10 dagen, afhankelijk van de medewerking van de betrokkene aan het terugkeertraject, zoals gedefinieerd in art. 6/1 van de opvangwet. Dit doet geen afbreuk aan de andere mogelijkheden tot verlenging, op basis van de wet » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, pp. 18-20).

Ten aanzien van het eerste middel

B.3.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending, door artikel 11 van de voormelde wet van 8 mei 2013, van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.3.2. In een eerste onderdeel voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepaling de toetsing van de inachtneming van het recht om niet het voorwerp van een onmenselijke en vernederende behandeling uit te maken en van het recht op het privé- en gezinsleven beperkt tot enkel het ogenblik van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat een dergelijke toetsing op het ogenblik van de afgifte van dat bevel kan worden verricht. Dat zou de uitoefening van die rechten verhinderen of minstens aanzienlijk moeilijker maken.

B.4.1. Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :

« Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht ».

B.4.2. Artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bepaalt :

«Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen ».

B.4.3. Artikel 8 van hetzelfde Verdrag bepaalt :

« 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ».

B.4.4. Artikel 13 van dat Verdrag bepaalt :

« Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie ».

B.5.1. De beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wordt bij de bestreden bepaling enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan zij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet in overweging neemt of weigert te erkennen en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. In dat stadium dient de minister of zijn gemachtigde niet te beoordelen of de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in acht neemt.

Met betrekking tot die toetsing wordt in de memorie van toelichting aangegeven dat

« het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld

te worden aan een schending van het beginsel van non refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19).

B.5.2. Door geen onderscheid te maken tussen die twee fases in de procedure, geven de verzoekende partijen aan de bestreden bepaling een draagwijdte die zij niet heeft.

B.5.3. Het eerste onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

B.6.1. In een tweede onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepaling het niet mogelijk maakt een daadwerkelijk beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in te stellen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en aldus de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens schendt.

B.6.2. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S.* t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, *I.M.* t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, *Singh en anderen* t. België, § 92).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, *M.S.S.* t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, *Yoh-Ekale Mwanje* t. België, §§ 105 en 107).

B.7. Het is juist dat, zoals het Hof in zijn arrest nr. 1/2014 van 16 januari 2014 heeft opgemerkt, het loutere bestaan van een vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van de Raad van State niet volstaat om het daadwerkelijk bestaan van een beroep met volle rechtsmacht in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te waarborgen (EHRM, 5 februari 2002, *Čonka* t. België, § 83; 26 april 2007, *Gebremedhin (Gaberamadhien)* t. Frankrijk, § 66). In het voormelde arrest heeft het Hof eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, *I.M.* t. Frankrijk, § 150, en 2 oktober 2012, *Singh en anderen* t. België, § 90).

Artikel 5, 1°, van de wet van 10 april 2014 heeft evenwel artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd. Met betrekking tot de vordering tot schorsing en in het bijzonder de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, bepaalt artikel 39/82, § 2 :

« De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

De uitspraken waarbij de schorsing is bevolen, kunnen worden ingetrokken of gewijzigd op verzoek van de partijen ».

De wet van 10 april 2014 is in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 2014 bekendgemaakt en is op 31 mei 2014 in werking getreden. De grief, vervat in het tweede onderdeel van het eerste middel, heeft sinds die datum zijn voorwerp verloren, zodat er geen noodzaak bestaat om er alsnog uitspraak over te doen in de context van het huidige beroep.

B.8.1. In een derde onderdeel van het eerste middel voeren de verzoekende partijen aan dat de bestreden bepaling een onverantwoord verschil in behandeling maakt tussen twee categorieën van vreemdelingen, namelijk tussen, enerzijds, de asielaanvragers en aanvragers van subsidiaire bescherming en, anderzijds, de andere vreemdelingen.

B.8.2. Zoals in B.5.1 is vermeld, is de minister of zijn gemachtigde ertoe gehouden het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven indien de vreemdeling die asiel of subsidiaire bescherming aanvraagt, onregelmatig in België verblijft en indien hij zich in een van de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, van de wet van 15 december 1980 bedoelde gevallen bevindt.

Artikel 7, eerste lid, van de voormelde wet bepaalt :

« Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is ».

Uit die bepaling blijkt dat een zelfde verplichting tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de minister of zijn gemachtigde bestaat wanneer de vreemdeling onregelmatig in het land verblijft.

Het door de verzoekende partijen aangevoerde verschil in behandeling is onbestaande.

B.9. Het derde onderdeel van het eerste middel is niet gegrond.

Ten aanzien van het tweede middel

B.10. De verzoekende partijen leiden een tweede middel af uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en met artikel 46, lid 5, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming.

Zij voeren aan dat de bestreden bepaling, door te vooronderstellen dat de asielaanvragers of aanvragers van subsidiaire bescherming onregelmatig in het Rijk kunnen verblijven, twee verschillende categorieën van vreemdelingen op identieke wijze behandelt, zonder dat zulks wordt verantwoord : enerzijds, de asielaanvragers of aanvragers van subsidiaire bescherming en, anderzijds, de andere vreemdelingen. Zij zijn in het bijzonder van mening dat de bestreden bepaling, met schending van de in het middel aangevoerde bepalingen, tot gevolg zou hebben dat de asielaanvrager of aanvrager van subsidiaire bescherming, niettegenstaande het beroep dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben ingesteld, beroep dat schorsend is, zou kunnen worden geacht onregelmatig in het land te verblijven.

B.11. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, doet de bestreden bepaling geen afbreuk aan het schorsende karakter van het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep tegen een beslissing die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is genomen.

In de parlementaire voorbereiding wordt dienaangaande vermeld :

«Tijdens het opschortend beroep in volle rechtsmacht voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) zal een nieuw voorlopig verblijfsdocument afgeleverd worden, dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten opschort. De termijn van dit document zal gelinkt zijn aan de duur van de procedure voor de RvV. Hierdoor zal de asielzoeker die in beroep gaat bij de RvV een duidelijker verblijfsdocument krijgen. Bovendien worden de administratieve lasten voor de lokale besturen beperkt in vergelijking met de huidige praktijk, waarbij een maandelijks hernieuwbaar document moet worden afgeleverd » (*Parl. St.*, Kamer, 2012-2013, DOC 53-2555/001 en 53-2556/001, p. 19).

De bestreden bepaling voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend.

Uit het voorgaande blijkt dat de asielaanvrager of aanvrager van subsidiaire bescherming, gedurende de periode van het voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep, over een tijdelijke verblijfstitel beschikt en niet onregelmatig in het land kan verblijven.

Daarenboven kan de wetgever niet worden verweten dat hij erin heeft voorzien dat het bevel om het grondgebied te verlaten uitvoerbaar zou worden indien de asielaanvrager of aanvrager van subsidiaire bescherming geen beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft ingesteld of indien hij dat beroep niet heeft ingesteld binnen de termijnen en in de vormen die bij de wet zijn vereist.

B.12. Het tweede middel is niet gegrond.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Frans, het Nederlands en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 11 juni 2015.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

J. Spreutels